

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ**

DNR-4.720.57.2017.KS

Warszawa, 21 lutego 2019 r.

DECYZJA NR DNR-1/8/2019

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096) oraz art. 33a ust. 2 pkt 2 w związku z art. 10 ust. 1 i art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2016 r. poz. 2047), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie wniosku Castorama Polska spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie z 15 stycznia 2019 r. o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa UOKiK nr DNR-1/94/2018 z 20 grudnia 2018 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uchyła zaskarżoną decyzję w zakresie pkt 2 i nakłada na Castorama Polska spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie karę pieniężną w wysokości 30 000 zł (trzydzieści tysięcy złotych) za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa - grilla węglowego bloom RUSSEL KETTLE BBQ art. nr 602319.

UZASADNIENIE

Pismem z 15 stycznia 2019 r. przedsiębiorca Castorama Polska sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie (wpłynęło do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów 18 stycznia 2019 r.) złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej jako „Prezes UOKiK lub „organ nadzoru”) nr DNR-1/94/2018 z 20 grudnia 2018 r. Strona postępowania wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji

w zakresie pkt 2, tj. nałożonej kary pieniężnej w wysokości 40 000 zł i umorzenie w tym zakresie postępowania w I instancji.

Do wydania zaskarżonej decyzji doszło w następującym stanie faktycznym i prawnym.

Pismem z 7 sierpnia 2017 r. Świętokrzyski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi UOKiK akta kontroli dotyczące grilla węglowego bloom RUSSEL KETTLE BBQ art. nr 602319 (dalej jako „grill” lub „produkt”), przeprowadzonej w sklepie Castorama w Skarżysku – Kamiennej, należącym do przedsiębiorcy Castorama Polska sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie. Grill został poddany ocenie bezpieczeństwa w oparciu o przepisy ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2016 r. poz. 2047), zwanej dalej „ustawą o ogólnym bezpieczeństwie produktów”, posiłkując się wymaganiami bezpieczeństwa określonymi w normie PN-EN 1860-1:2013-07 *Urządzenia, paliwa stałe i podpałki do grilli. Część 1: Grille opalane paliwami stałymi. Wymagania i metody badań* (dalej jako: „norma”).

W wyniku badań organoleptycznych inspektorzy Inspekcji Handlowej stwierdzili, że grill posiada wadę konstrukcyjną polegającą na braku uchwytów przy ruszcie na żywność, podczas gdy stosownie do wymagania określonego w pkt 4.2.1 normy, ruszt na żywność nakładany ręcznie o średnicy lub długości największego boku powyżej 400 mm powinien być wyposażony w dwa uchwyty.

W związku z ustaleniami inspektorów Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK uznał za zasadne wszczęcie w tej sprawie postępowania administracyjnego na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Prezes UOKiK zgodnie z art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096), dalej jako: „Kodeks postępowania administracyjnego”, pismem z 22 sierpnia 2017 r. powiadomił przedsiębiorcę Castorama Polska sp. z o. o. z siedzibą w Warszawie (dalej jako „stroną postępowania”) o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie ogólnego bezpieczeństwa grilla węglowego bloom RUSSEL KETTLE BBQ art. nr 602319. W tym samym piśmie Prezes UOKiK wyznaczył stronie postępowania termin 14 dni na zajęcie stanowiska w sprawie.

Strona postępowania zakwestionowała ocenę bezpieczeństwa grilla wykonaną przez inspektorów Inspekcji Handlowej. Dowodziła, iż w angielskiej wersji językowej normy pkt 4.2.1 odnosi się tylko do grilli z możliwością ręcznego regulowania ustawienia poziomu rusztu. Tym samym uważała, że ten punkt normy nie powinien mieć zastosowania do badanego produktu, tj. do grilla z ręcznie nakładanym rusztem, który nie ma możliwości regulacji

wysokości rusztu w trakcie użytkowania i w jej ocenie nie zachodziło tu ryzyko poparzenia przez użytkownika grilla. Strona postępowania powołała się przy tym na stanowisko brytyjskiego organu nadzoru rynku oraz przedstawiła pozytywne wyniki badań laboratoryjnych grilla na zgodność z normą NF EN 1860 – 1:2013.

Powołany przez Prezesa UOKiK biegły - Instytut Techniki Górniczej KOMAG z siedzibą w Gliwicach przedstawił opinię w której stwierdził, że pkt. 4.2.1. normy nie określa wymagań dla uchwytów w nieregulowanych rusztach na żywność, ustawianych w jednej, stałej pozycji w grillu. Niemniej jednak, po dokonaniu oceny bezpieczeństwa grilla w zakresie obsługi rusztu na żywność biegły uznał, że użytkowanie grilla zgodnie z dołączoną do niego instrukcją obsługi, może nie być bezpieczne dla konsumentów. Użytkownik może być bowiem narażony na zagrożenia podczas podnoszenia gorącego rusztu na żywność oraz w trakcie uzupełniania węgla drzewnego w palenisku, co zostało przewidziane w instrukcji obsługi dołączonej do produktu. Biegły stwierdził, że zagrożenia dla zdrowia użytkowników mogą być powodowane czynnikami termicznymi i fizycznymi, występującymi podczas podnoszenia gorącego rusztu na żywność. Biegły podniósł, że wysoka temperatura rusztu na żywność oraz nieodpowiedni sposób podnoszenia gorącego rusztu mogą spowodować upadek rusztu lub przewrócenie się grilla, a w konsekwencji doprowadzić do poparzenia użytkownika lub wzniesienia pożaru. Biegły wskazał, że grilla nie wyposażono w narzędzia przeznaczone do podnoszenia gorącego rusztu na żywność, a w instrukcji obsługi nie podano rodzaju narzędzia lub sposobu wykonania tej czynności bez naruszania stabilności produktu. Dodatkowo biegły zwrócił uwagę, że dołączona do grilla instrukcja obsługi w języku polskim przewiduje użycie tylko jednej rękawicy, a podnoszenie rusztu na żywność przez użytkownika korzystającego tylko z jednej rękawicy kuchennej lub ochronnej, przy użyciu jakiegokolwiek narzędzia, może spowodować przewrócenie się grilla i skutkować poparzeniem użytkownika.

Przedstawiając stronie postępowania opinię biegłego, Prezes UOKiK pismem z 8 czerwca 2018 r., odstępując od kwestionowania niezgodności produktu z wymaganiami określonymi w pkt 4.2.1. normy podtrzymał swoje stanowisko, że grill nie spełnia ogólnych wymagań bezpieczeństwa.

Strona postępowania pismem z 9 lipca 2018 r. poinformowała, iż podjęła decyzję o wyeliminowaniu zagrożenia stwarzanego przez grill. W ramach działań mających na celu wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez produkt strona postępowania przeprowadziła akcję informacyjną dla konsumentów, informując ich o zagrożeniu i umożliwiając im odbiór dodatkowego uchwytu wraz z erratą do instrukcji obsługi grilla, zamówiła i dołączyła do wszystkich znajdujących się na stanie magazynowym produktów dodatkowe uchwyty oraz

uzupełniła instrukcję obsługi. Ponadto strona postępowania jeszcze w toku trwającego postępowania w nowo zamówionych grillach (dostępnych od 2018 r.) wprowadziła zmiany konstrukcyjne polegające na wyposażeniu grilla w dwa uchwyty przy ruszcie. Wszystkie podjęte przez stronę postępowania działania naprawcze zostały poparte przedstawionymi przez nią dowodami.

Decyzją nr DNR-1/94/2018 z 20 grudnia 2018 r. Prezes UOKiK na podstawie art. 24 ust. 14 pkt 2 w związku z art. 13 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów stwierdził, że Castorama Polska sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie usunęła przyczyny zagrożeń stwarzanych przez grill węglowy bloom RUSSEL KETTLE BBQ art. nr 602319 i umorzył postępowanie administracyjne w tym zakresie (pkt 1 decyzji). Ponadto, na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 w związku z art. 10 ust. 1 i art. 13 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa, nałożył na tego przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 40 000 zł, płatną do budżetu państwa (pkt 2 decyzji). W pkt 3 decyzji, na podstawie art. 25a ust. 1 i 6 oraz art. 13 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, Prezes UOKiK zobowiązał Castorama Polska sp. z o. o. z siedzibą w Warszawie do uiszczenia na rachunek UOKiK kwoty w łącznej wysokości 2 460 zł, stanowiącej równowartość kosztów opinii biegłego przeprowadzonych przez Instytut Techniki Górniczej „KOMAG” z siedzibą w Gliwicach.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania zarzuciła zaskarżonej decyzji:

1) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 189a § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 33a ust. 4 w zw. z art. 26 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, a w konsekwencji niezastosowanie przy wydawaniu decyzji art. 189d Kodeksu postępowania administracyjnego, podczas gdy Prezes UOKiK przy wydawaniu decyzji powinien był posłużyć się także dyrektywami wymiaru administracyjnej kary pieniężnej zawartymi w Kodeksie postępowania administracyjnego i w rezultacie wydać decyzję bez nałożenia kary,

2) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 6 Kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 26 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów poprzez oparcie decyzji w pkt 2 o dyrektywy wymiaru kary niewynikające z aktu o charakterze normatywnym,

3) naruszenie przepisów postępowania tj. art. 8 § 1 i 2 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 33a ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 26 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów poprzez wydanie decyzji która godzi w zaufanie strony postępowania do władzy publicznej, godzi w zasadę proporcjonalności oraz stanowi nieuzasadnione odstępstwo od utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw,

4) naruszenie przepisów postępowania tj. art. 7 w zw. z art. 107 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 26 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów poprzez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że korzyść majątkowa strony postępowania uzyskana ze sprzedaży kwestionowanego produktu wyniosła 4 255 274 zł,

5) naruszenie prawa materialnego tj. art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nałożenie na stronę postępowania kary pieniężnej, podczas gdy w okolicznościach niniejszej sprawy nałożenie takiej kary jest niecelowe, nieproporcjonalne oraz nie spełnia swojej ustawowej funkcji,

6) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 33a ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 33a ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, poprzez:

- jego niewłaściwe zastosowanie i nałożenie kary pieniężnej niewspółmiernie wysokiej do stopnia stwierdzonego naruszenia obowiązków;
- jego niewłaściwe zastosowanie i nałożenie na stronę postępowania kary pieniężnej, z uwagi na uprzednie wydanie przez Prezesa UOKiK decyzji dotyczącej innego, podobnego produktu, a także z uwagi na rzekomą wysoką korzyść majątkową osiągniętą ze sprzedaży kwestionowanego produktu, podczas gdy na gruncie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów a także Kodeksu postępowania administracyjnego brak jest przepisów które uzasadniałyby nakładanie na przedsiębiorcę, w oparciu o te okoliczności, administracyjnej kary pieniężnej;
- błędne ustalenie wysokości osiągniętej przez stronę korzyści majątkowej osiągniętej ze sprzedaży produktu i oparcie się w tym zakresie jedynie na kryterium przychodu.

W związku ze złożonym wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, Prezes UOKiK pismem z 23 stycznia 2019 r. poinformował stronę postępowania o wynikającym z art. 10 Kodeksu postępowania administracyjnego prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w szczególności wypowiedania się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszanych żądań, a także przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów. Strona postępowania skorzystała z przysługujących jej praw i zapoznała się z aktami postępowania administracyjnego 1 lutego 2019 r.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdza, co następuje.

Istotą ogólnej zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, wyrażonej w art. 15 Kodeksu postępowania administracyjnego, jest zapewnienie stronom postępowania prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej, realizowanego poprzez złożenie odwołania od decyzji organu I instancji. Stosownie do art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, przy czym art. 5 § 2 pkt 4 Kodeksu postępowania administracyjnego stanowi, że przez „ministra” należy rozumieć również Prezesa i wiceprezesa Rady Ministrów pełniących funkcje ministra kierującego określonym działem administracji rządowej, ministrów kierujących określonymi działami administracji rządowej, przewodniczących komitetów wchodzących w skład Rady Ministrów, kierowników centralnych urzędów administracji rządowej podporządkowanych lub nadzorowanych przez Prezesa Rady Ministrów lub właściwego ministra, a także kierowników innych równorzędnych urzędów państwowych załatwiających sprawy, o których mowa w art. 1 pkt 1 i pkt 4 Kodeksu postępowania administracyjnego. W świetle powyższego, od rozstrzygnięć wydanych przez Prezesa UOKiK – będącego centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów, nad którego działalnością nadzór sprawuje Prezes Rady Ministrów – przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, który stosownie do art. 129 § 2 w związku z art. 127 Kodeksu postępowania administracyjnego wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie postępowania.

Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa UOKiK nr DNR-1/94/2018 z 20 grudnia 2018 r. został złożony przez stronę postępowania w terminie.

Konstrukcja prawna odwołania jest oparta na zasadzie skargowości co oznacza, że postępowanie odwoławcze uruchamiane jest przez czynność procesową legitymowanego podmiotu - strony lub uczestnika na prawach strony. Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, jeżeli strona postępowania jednoznacznie w odwołaniu wskazuje, że zaskarża decyzję pierwszoinstancyjną w określonej części, organ drugiej instancji nie może wykroczyć poza tak wyznaczone granice kompetencji organu odwoławczego. W związku z tym, organ drugiej instancji nie może poddać kontroli niezaskarżonej części decyzji organu pierwszej instancji i ponownie rozpatrzyć sprawę także w zakresie rozstrzygniętym niezaskarżoną

częścią orzeczenia (*vide m.in.* wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 21 maja 2007 r., I OSK 556/06, LEX nr 338307).

Z uwagi na fakt, że strona postępowania jednoznacznie zaskarżyła rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 decyzji Prezesa UOKiK nr DNR-1/94/2018 z 20 grudnia 2018 r., rozstrzygnięcia zawarte w pkt 1 i 3 wskazanej decyzji są ostateczne i prawomocne w trybie postępowania administracyjnego.

Wniesienie odwołania prowadzi do ponownego rozpatrzenia tej samej sprawy administracyjnej (tożsamej pod względem podmiotowym i przedmiotowym) oraz rozstrzygnięcie jej decyzją administracyjną przez organ drugiej instancji. Granice postępowania dowodowego generalnie wyznaczają zasady ogólne postępowania administracyjnego. Organ odwoławczy, zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej (art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego) i zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego) dokonuje oceny materiału dowodowego zebranego w postępowaniu prowadzonym przez organ pierwszej instancji. Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne merytoryczne rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, nie zaś jedynie kontrola decyzji organu I instancji czy też rozpatrzenie zasadności zarzutów podniesionych w odwołaniu (B. Adamiak w: B. Adamiak, J. Borkowski: Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2017). Organ jest zatem zobowiązany do ponownego rozważenia wszelkich istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych i prawnych, co w efekcie ma doprowadzić do wydania nowego rozstrzygnięcia w sprawie, które wyeliminuje ewentualne wady decyzji wydanej przez organ pierwszej instancji. Stosując się do wskazanych wytycznych, Prezes UOKiK w toku postępowania wszczętego na skutek wniosku strony postępowania dokonał ponownej analizy zgromadzonego materiału dowodowego w zakresie objętym zaskarżeniem.

Przedsiębiorca Castorama Polska sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie jest producentem grilla węglowego bloom RUSSEL KETTLE BBQ art. nr 60231 w rozumieniu art. 3 pkt 2 lit. a ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie ze wskazanym przepisem, producentem jest przedsiębiorca prowadzący działalność polegającą na wytwarzaniu produktu albo każda inna osoba, która występuje jako wytwórca, umieszczając na produkcie bądź do niego dołączając swoje nazwisko, nazwę, znak towarowy bądź inne odróżniające oznaczenie. W piśmie z 22 grudnia 2017 r. strona postępowania, przyznała, iż jest producentem przedmiotowego grilla w rozumieniu art. 3 pkt 2 lit. a ustawy o ogólnym bezpieczeństwie

produktów. Ponadto na etykiecie przyklejonej bezpośrednio do grilla zawarto informację: „*Producent: CASTORAMA POLSKA sp. z o. o., ul. Krakowiaków 78, 02-255 Warszawa*”.

Podstawowym obowiązkiem producenta jest wprowadzanie na rynek wyłącznie produktów bezpiecznych (art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów). Nie ma przy tym znaczenia, czy przedsiębiorca jest rzeczywistym wytwórcą; jeśli kupuje produkt od innego podmiotu powinien podjąć takie działania, aby każdy wprowadzany przez niego na rynek produkt spełniał wymagania bezpieczeństwa.

Produktem bezpiecznym jest produkt, który zwykłych lub innych, dających się w sposób uzasadniony przewidzieć warunkach jego używania, z uwzględnieniem czasu korzystania z produktu, a także, w zależności od rodzaju produktu, sposobu uruchomienia oraz wymogów instalacji i konserwacji, nie stwarza żadnego zagrożenia dla konsumentów lub stwarza znikome zagrożenie, dające się pogodzić z jego zwykłym używaniem i uwzględniające wysoki poziom wymagań dotyczących ochrony zdrowia i życia ludzkiego (art. 4 ust. 1 ustawy). Zgodnie z art. 5 ust. 1 ww. ustawy produkt, który nie spełnia wymagań określonych w art. 4, nie jest produktem bezpiecznym.

Prezes UOKiK w toku postępowania zakończonego zaskarżoną decyzją uznał, że wprowadzony na rynek przez stronę grill węglowy bloom RUSSEL KETTLE BBQ art. nr 60231 nie spełnia wymagań określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i stwarza zagrożenie dla zdrowia lub życia użytkowników. W złożonym wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Castorama Polska sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie nie zakwestionowała tego ustalenia.

Wprowadzenie na rynek produktu który nie jest bezpieczny stanowi naruszenie art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i uprawnia Prezesa UOKiK do nałożenia kary, o której mowa w art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Kara ta jest administracyjną karą pieniężną, czyli określoną w ustawie sankcją o charakterze pieniężnym, nakładaną przez organ administracji publicznej, w drodze decyzji, w następstwie naruszenia prawa polegającego na niedopełnieniu obowiązku albo naruszeniu zakazu ciążącego na osobie fizycznej, osobie prawnej albo jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej (art. 189b Kodeksu postępowania administracyjnego). Nałożenie administracyjnej kary pieniężnej sprowadza się zatem do wydania przez organ administracji publicznej nakazu uiszczenia określonej w akcie stosowania prawa kwoty przez podmiot, który nie wykonywał lub wykonywał nienależycie ciążący na nim obowiązek administracyjny (L. Staniszevska, *Materialne i proceduralne zasady*, s. 29).

Art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów ma charakter fakultatywny, co oznacza, że Prezes UOKiK w przypadku stwierdzenia popełnienia deliktu administracyjnego decyduje w ramach uznania administracyjnego o nałożeniu (lub nie) kary pieniężnej. Takie rozumienie tego przepisu znajduje poparcie także w orzecznictwie – jak stwierdził Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 13 stycznia 2010 r., sygn. VI SA/Wa 1855/09: „Decyzja o nałożeniu kary na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz.U. Nr 229, poz. 2275 ze zm.) ma charakter uznaniowy co oznacza, że ewentualne rozstrzygnięcie co do ukarania należy do organu, który dokonuje oceny działań producenta jako zagrażających i w jakiej mierze interesowi publicznemu.”

Nakładanie kar pieniężnych w ramach uznania administracyjnego oznacza możliwość dokonania przez organ wyboru spośród kilku możliwych rozstrzygnięć, z których każde będzie formalnie zgodne z prawem. Uznanie administracyjne charakteryzuje się tym, że organ nie jest związany ścisłymi kryteriami prawnymi, a więc ma pewną swobodę w kształtowaniu treści rozstrzygnięcia (wyrok WSA w Gliwicach z 21 stycznia 2014 r., sygn. IV SA/Gl 262/13). W przypadku ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów ustawodawca określił maksymalną wysokość kary za dany delikt, a wybór wysokości kary jest pozostawiony uznaniu Prezesa UOKiK.

W przypadku kar, które mogą być wymierzane w ramach uznania administracyjnego, organ administracji publicznej ma obowiązek, biorąc pod uwagę przede wszystkim zasadę prawdy obiektywnej, jak również zasadę przekonywania, rozważyć całokształt okoliczności sprawy z uwzględnieniem wymienionych w ustawie przesłanek miarkowania administracyjnej kary pieniężnej, pamiętając, że zebrane w sprawie dowody mogą mieć wpływ nie tylko na złagodzenie wymiaru kary, ale także jej zaostrzenie. Wynik tych działań organu powinien zaś znaleźć swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji nakładającej karę, bowiem to uzasadnienie w przypadku decyzji opartych na uznaniu „wymaga (...) od organu nie tylko wykazania legalności rozwiązania, lecz również jego celowości. Spełnia też istotną rolę z punktu widzenia kontroli, ponieważ wykazuje motywy, jakimi kierował się organ, realizując powierzone mu upoważnienie” (M. Jaśkowska, Uznanie administracyjne a inne formy władzy dyskrecyjnej administracji publicznej, w: System Prawa Administracyjnego, t. 1, 2015, s. 285).

W związku z podniesionymi przez stronę postępowania zarzutami, w pierwszej kolejności należy wyjaśnić wzajemny stosunek przepisów regulujących nakładanie kar

pieniężnych zawartych w rozdziale 4a ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i dziale IVa Kodeksu postępowania administracyjnego.

Strona postępowania twierdzi, że skoro zawarty w ustawie o ogólnym bezpieczeństwie produktów katalog dyrektyw wymiaru kary nie ma charakteru zamkniętego, Prezes UOKiK przy wymierzaniu kary powinien wziąć pod uwagę nie tylko art. 33a ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, ale także art. 189d Kodeksu postępowania administracyjnego.

Dyrektywy wymiaru kar nakładanych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów zawarto w art. 33a ust. 4 tej ustawy. Zgodnie z tym przepisem, Prezes UOKiK ustalając wysokość kary pieniężnej uwzględnia w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków. Jak stwierdził m.in. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 22 maja 2015 r. VI SA/Wa 3597/14, „przez stopień i okoliczności naruszenia obowiązków należy rozumieć takie okoliczności, jak: stopień współpracy z organem nadzoru rynku w zakresie eliminacji zagrożeń stwarzanych przez produkt, ilość niebezpiecznego produktu wprowadzonego na rynek, profesjonalny charakter działalności, ilość ewentualnych skarg konsumentów na produkt, przeznaczenie produktu dla kategorii konsumentów szczególnie narażonych czy też ewentualna notoryjność naruszania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.”

Z uwagi na brzmienie art. 1 Kodeksu postępowania administracyjnego przyjmuje się, że w ustawie tej znajdują się przepisy o charakterze ogólnym, których stosowanie zostaje wyłączone w sytuacji, gdy przepisy szczególne odmiennie regulują daną materię procesową. Ustawodawca postanowił, że również w przypadku administracyjnych kar pieniężnych obowiązywać będzie zasada *lex specialis derogat legi generali*. Z art. 189a § 1 i 2 Kodeksu postępowania administracyjnego wynika bowiem wyraźnie, że w sprawach nakładania lub wymierzania administracyjnych kar pieniężnych ich stosowanie zostaje wyłączone w przypadku, gdy w przepisach odrębnych zostały uregulowane poszczególne zagadnienia, w tym m.in. przesłanki wymiaru administracyjnej kary pieniężnej (art. 189a § 2 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego).

Dokonana przez Prezesa UOKiK wykładnia znajduje także potwierdzenie w uzasadnieniu do projektu ustawy zmieniającej Kodeks postępowania administracyjnego: „Przepisy KPA w zakresie reguł nakładania kar i udzielania ulg w jej wykonaniu będą przepisami ogólnymi, z tym jednakże zastrzeżeniem, że uregulowania w przepisach odrębnych poszczególnych aspektów materii dotyczącej kar administracyjnych, przepisów proponowanego działu nie będzie stosowało się w zakresie tych aspektów (art. 189a § 2 KPA)” (uzasadnienie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego

oraz niektórych innych ustaw z 28 grudnia 2016 r., druk sejmowy Nr 1183, Sejm VIII kadencji, s. 71).

Przedstawiona przez stronę postępowania koncepcja nie znajduje także poparcia w doktrynie. „*Dyrektywa interpretacyjna zawarta w przepisie § 2 komentowanego artykułu ma zatem zapobiegać wątpliwościom co do tego, czy regulacje Działu IVa KPA nie mają charakteru uzupełniającego, a zatem, np. dostarczającego dodatkowych przesłanek wymiaru kary pieniężnej czy dodatkowych przesłanek udzielania ulg.*” (Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, red. R. Hauser, M. Wierzbowski 2018 r., Legalis).

Na marginesie należy także zauważyć, że wskazany przez stronę postępowania przepis Kodeksu postępowania administracyjnego zawiera dyrektywy które bierze się pod uwagę przy wymierzaniu administracyjnej kary pieniężnej co oznacza, że kara musi zostać wymierzona. Tym samym przedstawiona przez stronę postępowania opinia, jakoby dokonanie subsumpcji stanu faktycznego pod ustawowe dyrektywy wymiary kary określone w Kodeksie postępowania administracyjnego doprowadziłyby do nienakładania kary pieniężnej nie jest uzasadniona.

Strona postępowania podniosła także, że w dotychczasowej praktyce UOKiK, w przypadku eliminacji przez przedsiębiorcę zagrożeń, Prezes UOKiK odstępował od wymierzenia kary pieniężnej. W jej ocenie, nałożenie na nią kary pieniężnej w zaskarżonej decyzji godzi w zasadę zaufania, proporcjonalności i stanowi nieuzasadnione odstępstwo od utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw.

Obie przywołane przez stronę postępowania decyzje które mają świadczyć o odejściu od dotychczasowej praktyki przez Prezesa UOKiK (decyzja nr DNR-1/82/2015 z 26 sierpnia 2015 r. i decyzja nr DNR-1/17/2017 z 13 lutego 2017 r.) zostały wydane przed nowelizacją Kodeksu postępowania administracyjnego, która obowiązuje od 1 czerwca 2017 r. Nowelizacja ta, polegająca m.in. na dodaniu omówionego już wcześniej art. 189a § 1 i 2 Kodeksu postępowania administracyjnego sprawiła, że zastosowanie w postępowaniach prowadzonych przez Prezesa UOKiK na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów znajduje m.in. art. 189f Kodeksu postępowania administracyjnego, regulujący zasady odstąpienia od nałożenia kary.

Zgodnie ze wskazanym przepisem, organ odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub

2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Zgodnie z § 2 tego przepisu, w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

W toku postępowania zakończonego zaskarżoną decyzją Prezes UOKiK nie wydał postanowienia wyznaczającego stronie termin na przedstawienie dowodów, o którym mowa w art. 189f § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego. W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK zważył więc, czy w niniejszej sprawie nie wystąpiły przesłanki określone w art. 189f § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego.

W ocenie Prezesa UOKiK, nie można było uznać, że w niniejszej sprawie można mówić o znikomej wadze naruszenia prawa. Jak wynika z Komentarza do Kodeksu postępowania administracyjnego pod red. Wierzbowskiego (Legalis), naruszeniem znikomym będzie naruszenie, które nie niesie ze sobą społecznego niebezpieczeństwa. Wpływ na ocenę znikomości naruszenia będą miały m.in. takie elementy przedmiotowe, jak waga dobra chronionego przez normę sankcjonowaną, czas trwania naruszenia, wpływ naruszenia na poszanowanie prawa, zasięg naruszenia, liczba podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia, etc.

Za interes chroniony przez ustawę o ogólnym bezpieczeństwie produktów należy uznać zdrowie i życie konsumentów. Prezes UOKiK stoi więc na stanowisku, że odstąpienie w przypadku naruszenia przepisów tej ustawy jest możliwe tylko w wyjątkowych przypadkach.

Słusznie także w zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK podniósł długi okres w jakim grille były wprowadzane na rynek (lata 2013 – 2017) i ich ilość (30 724 sztuki).

Prezes UOKiK nie posiada również żadnych informacji z których by wynikało, że strona postępowania została już ukarana za to samo zachowanie. Z uwagi na powyższe, Prezes UOKiK nie dopatrył się w niniejszej sprawie przesłanek do zastosowania odstąpienia i przestania na pouczeniu.

Strona postępowania zarzucała także Prezesowi UOKiK powołanie się w zaskarżonej decyzji na niektóre z okoliczności obciążających zawartych w opracowaniu zatytułowanym „Postępowanie przed Prezesem UOKiK w świetle ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów”. Jednocześnie strona postępowania przyznaje, że w żadnym miejscu w zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK nie odwołał się do tego opracowania.

Jak słusznie zauważyła strona postępowania, Prezes UOKiK w przypadku ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów nie wydał wytycznych. W szczególności, wytycznymi takimi nie jest przywołana przez stronę postępowania we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, opublikowana w ramach serii gromadzącej publikacje pracowników UOKiK „Biblioteka UOKiK” publikacja zatytułowana: „Postępowanie przed Prezesem UOKiK w świetle ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów”. Opracowanie to ma charakter informacyjny i – jak z niego wprost wynika - zostało przygotowane w oparciu o praktykę Urzędu, w celu jej przybliżenia osobom zainteresowanym. Jego autor przedstawia wnioski wynikające z przeprowadzonej analizy decyzji Prezesa UOKiK i wyroków sądów administracyjnych. Opracowanie to ma więc charakter wtórny w stosunku do decyzji wydawanych przez Prezesa UOKiK. W związku z tym, przywołane przez stronę postępowania analogie pomiędzy zawartymi w tym opracowaniu informacjami a zaskarżoną decyzją świadczą jedynie o tym, że wydając decyzję nr DNR-1/94/2018 Prezes UOKiK kierował się utrwaloną praktyką, a więc zasadą określoną w art. 8 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, zgodnie z którym organy administracji publicznej bez uzasadnionej przyczyny nie odstępują od utrwalonej praktyki rozstrzygania spraw w takim samym stanie faktycznym i prawnym. W konsekwencji także ten zarzut strony postępowania nie jest uzasadniony.

Strona postępowania podnosi także, że liczba produktów które nie spełniały wymagań bezpieczeństwa (30 724 sztuki) „rozłożona w przeciagu 4 lat, w kontekście skali działalności Spółki, nie stanowi dużej liczby”.

Dokonując oceny liczby produktów wprowadzonych na rynek Prezes UOKiK nie kieruje się skalą działalności przedsiębiorcy które je wprowadza na rynek, a tym, jak duża liczba konsumentów jest narażona na zagrożenia związane z ich używaniem. W niniejszej sprawie liczba produktów które nie są bezpieczne została uznana przez Prezesa UOKiK za dużą. Ponadto, w przypadku grilli należy zauważyć, że z produktów tych korzysta na ogół kilka osób (cała rodzina). Produkty będące przedmiotem postępowania nie były też produktami

jednorazowego użytku, a kupowanymi z zamiarem co najmniej kilkuletniego użytkowania. Argument podniesiony przez stronę postępowania nie może więc stanowić przesłanki do uchylenia czy zmiany zaskarżonej decyzji.

Strona postępowania podnosi także, że zastosowana przez Prezesa UOKiK kategoria korzyści majątkowej jest „*pojęciem wysoko nieostrym i wręcz zaburzającym stan rzeczywisty w tej sprawie, gdyż nie uwzględnia poniesionych przez przedsiębiorcę kosztów*”.

Jak już to zostało wyjaśnione w zaskarżonej decyzji, dla celów wymierzania kar pieniężnych nakładanych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów Prezes UOKiK uwzględnia wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez przedsiębiorcę.

Judykatura niejednokrotnie wskazywała na zasadność stosowania kryterium wysokości uzyskanej korzyści majątkowej przy ustalaniu wielkości kary pieniężnej wymierzonej na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Przywołać można m.in. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 23 grudnia 2010 r. (VI SA/Wa 1967/10, LEX nr 1277146), w którym stwierdzono, że w sprawach z zakresu ogólnego bezpieczeństwa produktów należy brać pod uwagę wysokość korzyści majątkowej. Do pojęcia „korzyści majątkowej” Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie ustosunkował się również w wyroku z 15 lutego 2013 r. (VI SA/Wa 2374/12, LEX nr 1652217), w którym uznał, że przy ustalaniu wysokości kary należy odnieść się do wartości uzyskanej przez wprowadzenie artykułów do obrotu, a podstawą jej ustalania powinna być cena sprzedaży lub cena, za którą mogły być sprzedane zakwestionowane produkty.

Prezes UOKiK celowo więc nie bada, jakie koszty dystrybucji, magazynowania, transportu, wysyłki czy sprzedaży poniósł przedsiębiorca. Zasadność zastosowania tego pojęcia potwierdził Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, który stwierdził, że „*cywilistyczne rozumienie korzyści majątkowej na tle tego rodzaju spraw byłoby bowiem nieracjonalne. Uwzględnianie dla ustalenia korzyści majątkowej kosztów produkcji danego produktu prowadziłoby bowiem każdorazowo do analizy finansowej całego przedsiębiorstwa, na koszty te składają się bowiem nie tylko proste koszty produktów i opakowań lecz koszty funkcjonowania całego przedsiębiorstwa, amortyzacja urządzeń, wynagrodzenie pracowników itd. Zastosowanie takiej wykładni wykracza poza ramy i cele ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów*” (wyrok z 8 lutego 2011 r., VI SA/Wa 2423/10; wyrok z 3 kwietnia 2014 r., VI SA/Wa 3522/13). Ponadto, wbrew sugestiom strony, Prezes UOKiK wyraźnie wskazał w zaskarżonej decyzji, że kryterium to przy określaniu wysokości kary pieniężnej nałożonej na stronę postępowania miało jedynie charakter pomocniczy. Prezes UOKiK ustalił, że korzyść

majątkowa jaką uzyskała strona postępowania w wyniku sprzedaży produktów które nie są bezpieczne wyniosła 4 255 274 zł. Należy podkreślić, że strona postępowania nie przedstawiła żadnych dowodów które by podważały wyliczenia zawarte w zaskarżonej decyzji. Tymczasem należy przypomnieć, że w orzecznictwie sądowym ugruntował się pogląd, że choć w procedurze administracyjnej regułą jest, że to na organie spoczywa ciężar udowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia, jednakże również na stronie ciąży obowiązek współdziałania z organem i przedstawienia konkretnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Ma to znaczenie zwłaszcza wtedy, gdy postępowanie zmierza do nałożenia na stronę obowiązków, a nieudowodnienie konkretnego faktu może prowadzić do wydania decyzji dlań niekorzystnej (m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 5 marca 2015 r., II GSK 188/14). W związku z tym Prezes UOKiK podtrzymuje stanowisko, że kryterium to zostało zastosowane w sposób prawidłowy.

Strona postępowania podniosła także, że Prezes UOKiK niezasadnie jako podstawę uzasadniającą wymierzenie kary pieniężnej przywołał decyzję nr DNR-1/63/2009 z 30 czerwca 2009 r.

Prezes UOKiK nie może się co prawda zgodzić z opinią, iż fakt wydania decyzji nr DNR-1/63/2009 z dnia 30 czerwca 2009 r. był główną podstawą do wydania zaskarżonej decyzji i ukarania strony postępowania karą pieniężną. Nie jest także trafne stanowisko strony postępowania, że decyzja nr DNR-1/63/2009 nie powinna być brana pod uwagę ze względu na art. 189d pkt 2 i 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, który - jak wykazano wyżej - nie ma zastosowania w przypadku postępowań prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, ani też art. 198g § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, regulujący zasady przedawniania. Niemniej jednak, słusznie podniosła strona postępowania, że w decyzji nr DNR-1/63/2009 z dnia 30 czerwca 2009 r. Prezes UOKiK stwierdził, że grill węglowy okrągły-składany „Monaco”, wprowadzony na rynek przez przedsiębiorcę Castorama Polska sp. z o.o. siedzibą w Warszawie jest bezpieczny i w związku z tym, na podstawie art. 24 ust. 14 pkt 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów umorzył postępowanie administracyjne. Skoro Prezes UOKiK uznał, że grill węglowy okrągły-składany „Monaco” był produktem bezpiecznym, nie powinien uwzględniać faktu prowadzenia tamtego postępowania jako jednej z przesłanek przy wymierzaniu kary pieniężnej w decyzji nr DNR-1/94/2018 z 20 grudnia 2018 r.

Niezależnie od przedstawionych przez stronę postępowania zarzutów, Prezes UOKiK ponownie dokonał oceny pozostałych przesłanek jakie zostały uwzględnione przy wymierzaniu nałożonej kary pieniężnej. Należy za słuszne uznać, że profesjonalny charakter działalności gospodarczej prowadzonej przez stronę postępowania obliuguje ją do znajomości i przestrzegania przepisów prawa i dokładania należytej staranności tak, by wprowadzane przez nią na rynek produkty były bezpieczne. Obciążenia natury publicznej, a do takich zaliczają się kary pieniężne nakładane przez organy administracji, są ze swojej natury konsekwencją nie wywiązywania się przez przedsiębiorców z obowiązków, które nakładają na nich przepisy obowiązującego prawa i muszą być traktowane jako czynnik, z którym podmioty w sposób profesjonalny uczestniczące w obrocie gospodarczym powinny się liczyć.

Za okoliczność łagodzącą w niniejszej sprawie, która wpłynęła na obniżenie kary pieniężnej, Prezes UOKiK słusznie natomiast uznał brak skarg i reklamacji dotyczących kwestionowanych produktów, jak również informacji o wypadkach konsumenckich z udziałem tych produktów oraz fakt, iż strona postępowania podjęła współpracę z organem nadzoru – przedłożyła dowody potwierdzające, iż zagrożenia stwarzane przez kwestionowane produkty zostały wyeliminowane. Należy jednak zaznaczyć, że zgodnie z orzecnictwem sądów administracyjnych okoliczność braku skarg i reklamacji stanowi jedynie dodatkową okoliczność. Przykładowo, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 13 stycznia 2010 r., sygn. akt: VI SA/Wa 1855/09 wskazał, że: *„organ [Prezes UOKiK] uwzględniając interes strony postępowania wskazał, że wymierzając karę uwzględnił brak skarg konsumentów na sprzedawany produkt, choć, w ocenie Sądu, w obliczu udokumentowanego, realnego zagrożenia ze strony kwestionowanej rozpalki fakt ten powinien w najmniejszym stopniu wpływać na wysokość kary”*.

Zgodnie z art. 138 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ rozpatrujący wnioszek o ponowne rozpatrzenie sprawy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Strona postępowania wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji w zakresie pkt 2 i umorzenie w tym zakresie postępowania administracyjnego I instancji. Pomimo tego że ustawodawca nie podaje przyczyn umorzenia w postępowaniu odwoławczym postępowania pierwszej instancji, przyjmuje się, że organ powinien kierować się przesłankami określonymi w art. 105 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, czyli bezprzedmiotowością postępowania (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 9 stycznia 1985 r., III SA 1105/84). Taka decyzja może zostać wydana m.in. wtedy, gdy organ odwoławczy ustali, że nie ma podstaw uzasadniających nałożenie na stronę obowiązku. W niniejszej sprawie Prezes UOKiK nie dopatrzył się podstaw do takiego rozstrzygnięcia, a tym samym stwierdzenia bezprzedmiotowości postępowania. Niemniej jednak uznając, że w zaskarżonej decyzji niezasadnie uwzględniono okoliczność prowadzonego w stosunku do strony postępowania administracyjnego zakończonego decyzją nr DNR-1/63/2009 z 30 czerwca 2009 r., Prezes UOKiK uznał, że nałożona kara pieniężna jest zbyt wysoka.

W związku z tym, Prezes UOKiK działając jako organ odwoławczy postanowił skorzystać z uprawnień organu odwoławczego i ją zmniejszyć.

Zdaniem organu odwoławczego, wymierzona w II instancji kara pieniężna w wysokości 30 000 zł jest adekwatna w świetle dyrektyw wymiaru kary oraz dokonanej do nich subsumpcji stanu faktycznego w niniejszej sprawie. Strona postępowania wprowadzając na rynek produkty które nie są bezpieczne musi liczyć się z tym, że działalność ta spotka się z negatywną reakcją organów nadzoru rynku. Jednym z celów kar pieniężnych jest przecież skłonienie przedsiębiorców do przestrzegania przepisów prawa, w tym do wprowadzania na rynek wyłącznie produktów bezpiecznych. W opinii Prezesa UOKiK, kara wymierzona w zmniejszonej wysokości jest wystarczająca i skłoni stronę postępowania do przestrzegania w przyszłości przepisów prawa.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji decyzji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Na decyzję, zgodnie z art. 52 § 1, w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 z późn. zm..) przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami

administracyjnymi, skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

- 1) do 10 000 zł – 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
- 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł – 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
- 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł – 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
- 4) ponad 100 000 zł – 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądowoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały z art. 252 § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Nadzoru Rynku
Jadwiga Gunerka

Otrzymuje:

r.pr. J. S.

pełnomocnik strony postępowania Castorama Polska spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Warszawie